

Overweging 4 maart 2018

De eerste tempel was gebouwd door Salomon, als het huis van en voor God. Diezelfde koning Salomo was zich enorm bewust, dat hoe prachtig die tempel ook was: dat hij toch nooit God zou kunnen bevatten.

Bij de Israëlieten werd die tempel in Jeruzalem, en na zijn verwoesting de tweede tempel, het centrum van hun godsdienst, daar concentreerde de eredienst zich, daar was dat diepe besef van Jahweh's verbond met zijn volk.

Het is fascinerend te bedenken hoe Jezus dat Tempelplein schoonveegt, iedereen eruit ranselt. Kunt u het zich voorstellen een vrij nieuwe profeet uit Galilea, die naar Jeruzalem gereisd is en korte tijd later volledig ingrijpt in de tempel en op het tempelplein.

Een plaats die zo centraal stond, waar zoveel mensen waren, kopers en verkopers, mensen voor de eredienst, priesters en dienaren. En daar komt Jezus, die niet eens uit Jeruzalem komt en hij bezemt het geheel schoon. Dat is een enorme ingreep en al die inwoners van Jeruzalem laten het gebeuren... Er moet een diep besef geweest zijn dat hij gelijk had, dat die ruimte was voor eerbied en gebed, voor God en menselijke waardigheid en niet voor uitbuiting.

Kort na Jezus dood is ook de tweede tempel verloren gegaan en daarmee verdween ook het offeren van dieren. Geleidelijk aan kregen bij de Israëlieten de bestudering van de Thora en het gebed de centrale plaats in de eredienst.

Voor de Christenen kwam Jezus centraal te staan in hun eredienst.

De kerken werden plekken, gebouwd door mensen om samen te komen en te overdenken wat ons ten diepste mens maakt, wat ons met God verbindt, zoals wij Hem door Christus hebben leren kennen. Een plek om ons bewust te zijn dat er een dimensie in ons bestaan is, die verder reikt dan ons eten en drinken, dan ons werken en slapen, voorbij alle geluk en alle ongeluk.

Mij persoonlijk schenken de vieringen in de kerk een prachtige mogelijkheid om te bidden, de liederen, de gebeden, de stilte brengen die rust, waarin ik makkelijker God kan zoeken, me bewust kan zijn dat er meer is dan dat eigen kleine leven en dat ik me deel mag weten van dat immense grote geheel.

Wat is het toch bijzonder dat een kerk een ruimte voor ons allen mag zijn. Waar ieder zich thuis mag voelen, waar geluisterd mag worden en samen gebeden, waar saamhorigheid mag zijn.

Een plek, die we ook samen schoon moeten houden: ons bevrijden van commentaar op elkaar, van onrust, van eigenwaan, om samen echt op zoek te gaan naar God.

Een dag in de week die anders is, die we leegmaken om tot rust te komen, die we anders inkleden dan de andere dagen, een dag om ons een vrij mens te voelen, geen prestatie, geen concurrentie of productie.

Tijd om van ons leven een veelkleurig pallet te maken in plaats van een sleur. Dag van bevrijding uit onze verslaafdheden.

Waar bid je voor op zo'n dag?

Dat je in Gods liefde mag zijn?

Dat iemand waar je van houdt in Gods liefde mag zijn?

Dat mensen mogen zeggen: ik sta open voor Uw liefde, wat er ook gebeurt.

Laten we dankbaar zijn, dat we hier samen mogen zijn en samen mogen bidden.